

دوستی دارم که پزشک هست، روانپزشک.

همچنین از عاشقان سینما و بسیار جدی.

در یکی از کلاسهای آقای "اکبر عالمی" با هم آشنا شدیم.

آرشیو فیلم است منزلش. بیمارانش را با فیلم درمان می‌کند. یعنی تجویز می‌کند که مثلاً شما برو فلان فیلم رو تهیه کن و ببین. به بعضی‌ها هم می‌گوید برو این فیلم را ببین و جلسه بعد بیا تا در موردش حرف بزنیم. جلسه نقد فیلم راه می‌اندازد در محکمه اش.

خودش هفته ای دوبار "هامون" را نگاه می‌کند، هنوز. صبح ناشتا.

به من فیلم "هنرپیشه" محسن مخملباف را تجویز کرده. چرا؟ برای چه؟ نمیدانم. می‌گویمش من که برای درمان پیشت نیادم. می‌گوید: ببینش، برایت خوب است.

فیلم‌های: آدم برفی، نرگس و گوزن‌ها. آخری برای ترک اعتیاد خوب است، او می‌گوید. "پدر خوانده" برای کسانی که مشکلات خانوادگی دارند. البته دوبله شده اش.

می‌گوید جواب خیلی خوب و کارآمدی هم می‌گیرد.

بعضی‌ها براحتی خود را بجای هنرپیشه‌ها می‌گذارند و الگو می‌گیرند و بعضی دیگر خود را در جایگاه کارگردان، نویسنده و یا حتی آهنگساز و فیلمبردار.

وقتی همه خوابیم، اجاره نشین‌ها، هفت سامورایی، بربادرفته، هجده گرم، احمق و احمقتر، عروس، کلوزاپ، آژانس شیشه‌ای، شاید وقتی دیگر، سگ کشی ...

دیدن بعضی فیلم‌ها را هم برای بعضی‌ها قدغن می‌کند. مثلاً فیلم‌های "مونیکا بلوچی" را برای من. منه شوربخت. و از خود درمانی هم شاکی میشود، بدجور.

فیلمی اش، داروخانه چی‌اش است.

خودش فیلمی است، کمپلت.

خداوند شفا بدهد، هم بیمار پزشکان را، هم پزشکان بیمار را.

وحید - بریزبین - جون ۲۰۱۴